

<http://maxminus.weebly.com>

DIOGEN
pro kultura magazin pro culture magazine

<http://diogen.weebly.com>

DANILO LOMPAR: SLUTISMO TO BOŽJA RUKA NAS LIJEČI

JEZIK UZROK POSTOJANJA

1.

užalud si pokušavao pobjeći
od života –
neraskidivog od pjesme

tugu si prihvatio

*«Jezik je uzrok svemu,
a ne djelovanje»*

Sofokle

kao neminovnost čovjeka

koji razmišlja u stihovima

tek sada počinješ živjeti

da bi pisao

(na početku si pisao

da bi preživio bol svakodnevice)

shvatajuć

nemogućnost čovjeka

da bude istovremeno prisutan

u različitim mjestima svjetovima vremenima:

uvidio si da to mogu samo Pjesnici

NE KOPIRATI

2.

tvoje nemirenje

da čovjeka jednom neće biti

(zar ni na prašnjavim

policama

gradskih biblioteka)

prizvalo je neprestano

razmišljanje o Tragu

i Jeziku

od tada pišeš

znajući

da je Jezik

glavni uzrok postojanja

i razlog

da se izdrži – odživi

pjevajući njemu u čast

POZITIVNA APOKALIPSA

1.

Prah smo zemni

u rukama

usnulih bogova

napušteno vrijeme

besmrtnih tragova

u nečastivost tmine

zavijeni

rođenjem

preko običnosti nestajemo

u zakon uništenja

duhovnosti –

vjerujemo

umišljeni

da smjernost naših života

– nije krug

2.

doći ce neko

čudno pomračenje

neophodnost božja

kazna

(Iakovjernim)

za vjekovne grijehove

(zemaljsko čitilište duša)

likovi sa platna

i uzvišeni

gledaće stvarnost nastanka

carstva nebeskoga

NEKOPIRATI

1997.

BIBLIJSKA TUGA

1.

.

i na kraju bićeš

znaš

na početku

Lavirinta

Biblioteke

i jedno jedino

pitanje

neće dobiti odgovor

(svijet je nestalan od početka)

ali će postojati

trag

(međ mnoštvom)

da pokušao si

bitisanjem

ne biti iluzija postojanja –

stravičnog kruga...

2.

Biblijska tuga

(koju Hrist ostavi

raspećem

kao moć rijetkima)

spasava u trenucima

neproslovljene pustinje papira

riječi su blizu

samo trebaš ostati

budan do kraja

naravno pod uslovom

da u tebi ima

sjećanja na prethodne

Lavirinte – Živote

da u tebi ima

Biblijske tuge

PRIMAMLJIVA NEDOKUČIVOST

«Panta rei»

a iza svega uvijek

ostaju tri tačke

(na sreću Poezije)

Bog...Smrt...Ekstaza...

i uvijek se iznova otvaraju

Putevi...Znakovi...Slike...

nada da se budite

zbog prelijepe žene:

Poezije

koja vas nije prevarila

time što je nedokučiva

boje posmatrate ustaljeno

s čuđenjem

i strahom

zapravo

nemoguće je znati

da li vas Plava odvlači ka Crnoj

ili obratno –

kao kad se naoblači

i gledate u nebo

da li će kiša zemlju natopiti –

tragom...

tri tačke ne daju ti zaspati ni noćas

«Panta rei»

ali želja za ponavljanjem ekstaze

i nedokučivost

čini primamljivom...

ZAZIV BISTRE DUŠE

*«Čovječe tajno
feniks je jedina istinska ptica»*

Branko Miljković

«čovječe tajno» vječita
na pola puta
povlačiš se
otkrivajući do kraja
jedino
kako se samoća osvaja

u bolnom saznanju
prizivam riječi –
nauk što liječi
lažnu uzbunu srca
od čovjekove varke

nadu u izbavljenje:

postojanje Nojeve barke

shvatam kao nagovijest –

zaziv duše

što ne plovi mutno

već se plavi

predajuć se drugoj

hrabro

najteže je istinu govoriti o sebi!

da li bih te volio

pisao Poeziju

i vjerovao u vječnu ljubav

kada bi mi otkrio

i posljednju Tajnu

pitam se čovječe?

bih

zbog hrabrosti

da budeš drugačiji

i laž kao oslonac

prepustiš bezličnima

DA BI JEDNI DRUGIMA GLEDALI U OČI

stišajte sumnju
u moje riječi –
dobronamjernost
otkrivanja vremena

ne proglasite
naglašenost emocija –
za ludilo

*(ljubav se mora
i izgovoriti*

za nju moraju čuti

i oni što mrze

ne bi li se predomislili)

stišajte ljutnju

kad osuđujem nepravdu

laž

ili pohlepu...

to je i sopstvena

opomena –

neophodnost

da bih vam gledao u oči

stišajte strah

jer priznaću vam grješnost

(dovoljnu –

da se ne uplašite

moje izdvojenosti)

tu sam

na zemlji

sa vama

i vrijeme

odgovoriće

da htjedoh

prizvati

potrebu
za osjećanjima
*(da bi jedni drugima
gledali u oči)*

voljeli
i kad saznamo
za one
što ljubav ne govore

DODIR BEZMJERJA

činilo nam se
da vrijeme miruje
samo onima
koji žele stvarati
(ili već stvaraju)

naslutili smo
sve ostalo je
– puka

vjekovna igra čekanja

bespovratnog sna

pored toliko čudesnih

stvari prolazismo

i u njima opažasmo

smislenost –

lijek

ili huk vječnosti

našeg postojanja

život je ogromni san

iz kog se rijetki

probude pred

konačni...

dodir bezmjerja

s pomenom

ili bez

NE KOPIRATI

HRAM VAZNESENJA

1.

*«Tako sam tužan naučio odricanje:
ničega nema tamo gdje riječ nedostaje»*

Stefan George

proći će i posljednji dan
kao što i ovaj dan prođe:
s čim ću pred smrt uzaludan
valja mi strpljivo čekati da dođe
stih kroz noć u kojoj moram
da bih se usredsredio biti sam
– privremena samoća ključ je svih zora
u kojima stanuje: Poezija – Hram

odvjkada posjećivan sanjarima slova
slogova i zvijezda jezika bogoslužnja

ljudima s priviđenjem Bez sopstvenog krova
nad glavom. Samo nebo. Hram Riječi – Vaznesenja

2.

koja je vječnog govora tajna?
tišina je moja najbolnija daljina!
kuda vodi nijemost beskrajna
praznina da li je? – kazna zemaljskog čina

zato ne skidaj pjesničku togu!
rekoh ti «odrekni se i bićeš srećan»
vrati se hramu uz zahvalnost Bogu –
sto omogući da ne budeš sasvim sjetan

OPČINJENOST IMAGINACIJOM

kažem
imaginacija je
spas od ravnodušnosti
prema tekstu:

koračamo
i pokušavamo
da pobjegnemo od stvarnosti
*(pravdamo –
bez mašte nema umjetnosti)*

svjesni –
istina jedino
ne mora biti bolna Gospodu –

tako je rođena Nada

u Jezik

nada

da trajanje

opravdava neizbježan bol

kažem

spasonosna je

opčinjenost imaginacijom ...

NE KOPIRATI

* * *

Vojislavu Vulanoviću

moć koju posjedovasmo –
nadzemaljsku ljubav
nijesmo htjeli napuštati

premda smo znali

da neće biti

uzvrćena

istom jačinom

predavali se riječima

dokazivali

da nada postoji

imenovali

i sopstveno vjerovanje –

da ljubav
izdanak je Jezika
i obratno –

izvan
bješe prazan prostor
i bića
unaprijed osuđena
na doživotnu neprobušenost

da su barem
umjeli sanjati –
vječiti spavači
moć koju posjedovasmo
ne bi tjerala
tako često
na bliskost samoći –

nas vječite sanjare
uvijek budne

od ljubavi –
jezika
ne odustajamo...

PROVIĐENJA II

ničeg izvan sumnje
osim Raspet Bog
i riječi u obliku slutnje:
da sreća rijetko prati dobrog

morah li prerano Gospode da saznam
za plitke namjere čovjekovog hoda
da poslije svake istine ostaću sam
dok ne proslovim Oprost – Tajnu Tvojeg Prohoda

i onda kad pomislim da rekoh sve
ti mi otkrivaš još jednu tajnu
ukazuješ da stihovi najveće su molitve –
za čovjeka dobrog – riječ beskrajnu

svijet bi bez zapisa bio gubilište opravdano
i život se sveo na uzaludan puki bol
zato ljubismo Poeziju – spasenje *(do)sanjano* –
u riječima naziramo jedini prebol

znali smo da postoje iskušenja
da bi prizvala tišinu i riječi
moć stvaranja imenovamo: providenja
slutismo – to Božja ruka nas liječi

O TOME ĆE DRUGI GOVORITI

1.

čovjek posmatra rijeku
srećan jer Bog mu podari oči

čovjek čuje muziku duše
srećan jer Bog mu podari um

čovjek okrenut ka ženi
srećan jer Bog mu podari ljubav

2.

čovjek posmatra rijeku
ali u njoj vidi
i tok svoje prolaznosti
čovjek za tren bješe srećan

čovjek čuje muziku duše
ali zna da je duša beskraj
bez konačnog odgovora

čovjek za tren bješe srećan

čovjek okrenut ka ženi

ali zna (*i kada ne bi nosila tajnu*)

da je ljubav nepredvidiva

čovjek za tren bješe srećan

3.

i opet će čovjek

srećan biti

pronađe li riječ pravu

o tome će drugi govoriti

kad ga više ne bude – da je srećan zauvijek

jer ostavi trag a više ne osjeća svoju mudru glavu

NE KOPIRATI

MARIJA MAGDALENA

oprost se može

zadobiti pokajanjem –

ali pogled neće promijeniti

svoj izraz

shvatih

Majstor je odlučio

prekriti joj oči

a krvlju tijelo –

tu neutješnu ljepotu

zemnog trajanja

i poraza požude

(neizbrisivog

tereta prošlosti)

– grijeha

od kojeg ne odustajamo

a onda

u snovima

pročitamo poruku krvi

na njenim dojka:

mukotrpno

pokajanje kurtizane

(kojoj je dat oreol svetosti)

pretvara i šopenhauerovski pesimizam

u vjerovanje – volju

za iskupljenjem

2009.

JEDINO NAS RIJEČI MOGU POMIRITI S GOSPODOM

* * *

dok pitasmo se

čijim bismo imenom –

djelom

mogli izmjeriti

našu udaljenost od Gospoda

sve što učinismo

uglavnom

bješe lako dokazivo

da je zbog sopstvenog zadovoljstva

zato

naša tuga

nadvladavaše sreću

sve drugo je iluzija
iz koje sebičnost
crpi snagu
za život

jedino nas riječi
mogu pomiriti
s Gospodom
*(u radostima čitanja
mogu uživati svi)*

naše postojanje
u dva svijeta
učiniti jednako smislenim –
izusti jedan od prvih pjesnika

2007.

LAVIRINTI VREMENA I BIBLIOTEKE

s vremena na vrijeme

živjeli smo

u snovima

koji ne bijahu uvijek

bliski bajkama iz djetinjstva

košmari

(odsanjeni kosturi

budućnost našeg obličja –

brzometna stvarnost)

i tek kad obnevide

shvatismo

to nesvjesno nestajanje –

život na javi

1997.-1998.

2.

ispisivali smo

sudbinu sjećanjem

*(a proglašavali su nas
za proroke)*

i to je bio znak

da vratili smo se

na početak kruga –

zatočeništva

duše u tijelu

sanjari

u krugu vremena

kroz lavirinte biblioteke –

nađosmo (s)misao

umoru

od sjećanja
beskonačnog...

12.VI 2008.

KAD PJESNIK SANJA DA SVI ŽIVE
PJESMU

tužan

(čini mi se vjekovima)

do beskraj

kao skitnica koja nikad

ne prestaje da skita

i vječito se nešto pita

čak i u sreći

zamišljen

nad svijetom koji spava

da bol preobrati

u ljubav

riječ

i san

jeste:

tuga ga (*tjera*)la

na pjesmu

al pjesma će probuditi

vaš duh

da kad kiša pada

(*a čovjek je kao kiša*)

osjetite i čovjekov pad –

sjetu

ali i nesebičnost:

svjetlost bdjenja nad njim

da tišina

ne bude praznina

spokoj da vlada:

svima zvijezda

na grudi da padne

da se svaki čovjek

može osjetiti pjesnikom

(jer je jačinom duha

počeo da sanja)

a svaki pjesnik

i izvan pjesme čovjekom

(jer je kao nekolicina pjesnika

*počeo da živi plemenitost
sopstvenih stihova)*

RADE ŠERBEDŽIJA

u crnoj košulji i s šešikom nakrivljenim
šarmer pjesnik glumac buntovnik
s čeznjom za vremenima duha zaboravljenim
i u kazivanju poezije – bješe prevratnik

tako obožavan od mnoštva a katkad usamljen
odlazi u mističnu tišinu pomišljajući svijet je robija
pred užasima rata (*ravnodušnosti*) posramljen
boemijom liječi a jedino njegova istinski opija

sirene vozova brodova – zvuci melanholije
pretopljeni u riječi u glas u svjetlost – bude

u nama sjetu al ljubav i miris magnolije
i u ludom generalu milostivost probude

misao o ljepoti uvijek bješe polazište
i pored saznanja o njenoj ukletosti
duhovnost mu nove probuđenosti ište
nezadovoljna postojećim letom zavodljivosti

ŠEKSPIROV PREDSMRTNI MONOLOG

jedan sam od rijetkih
koji znaju da nijesu
dugog vijeka
*(jedno
od važnijih saznanja
poslije onog da malo znamo)*

za mene je ljubav
i poezija

ista rijeka

vjerujem u čovjeka

koji od čitanja –

samoće

mač mudrosti kuje

a ljude usređuje

jer gnjev nam

patnju produbljuje

sreća je

kad i pored svih nesreća

(pa i samog rođenja)

nađemo ljepotu

u iskušenju neminovnosti

i stvaramo

trag bi mogao biti
jedini iskaz ljepote
u našoj smrti

zato
moramo biti blagi
prema našim mrziteljima

jer kad nas mrtvi
vječito žive
budu ispraćali
(opet nezadovoljni
zbog pominjanja naših imena)
plakaće nad sobom

utjehu
od svake nepravde
u smrti naći ću

– mir

neka je
u dušama
i mojih neprijatelja
jer ne bijah uzaludan

zato su lišeni imenovanja –
ovjekovječenja
potpisa
mog

SNOVIĐENJA PROLAZNOSTI

melanholija prolaznosti

što budi iz sna

je li tuga

za voljenima

(odbjeglina iz predvorja

pakla)

i onima koji će tugovati

za nama

potom složenost

njihovih života

što tjera

da se posvete

borbi sa nametnutim

i tuga

kad osjete

da su nas na tren

zbog toga zaboravili

(kao i mi naše)

pa bliskost

sa ravnodušnošću

uzaludnošću

prazninom

neznanje je uslov

svakog započinjanja sreće –

kažem

svaki

i smisleni korak

samo je otisak patetičnog

čupanja od bačenosti

u svirepi svijet

tuge

ako nijesi zvijer

a i tada nesrećan

posmatran

očima mislećih

možda je bolje

ne roditi se

nego biti (ne)svjestan toga –

kažeš

čujem te

i u snu –

izvanvremenskim

odajama svevidećim

2009.

NE KOPIRATI

PISMO LOVCIMA NA LJUDSKE GLAVE

U čast Danila Kiša

noćas se

ocrtava život

čovjek

tek je sjenka

taštine –

zašto

kad smo to što jesmo

šta god drugi bili

je li ta strast

za proždiranjem

samo nesigurnost

čovječe

gledaš me zvjerski

kao da od mog (*ne*)uspjeha

zavisi tvoj domet

duha

ako si već odlučio

da ne odustaneš

u naumu

da pokušaš me uništiti

znaj

da od moje veličine

(pri tom poštuj neprijatelja

jezik je ogledalo

tvog duha)

zavisi tvoja lažna

predstava o sopstvenoj pobjedi

moraceš ubijediti druge

zašto loviš moju glavu

kad je beznačajna

u suprotnom ćeš se pronaći

u «Času anatomije»

2006.

BEZ POVEZA ZA OČI

ako pozeliš

kroz poeziju

da umakneš

iz nevješto prikrivenog

logora mozgova

osjetićeš devet krugova

Danteovog pakla

tvoj bijeg će biti

upisan

i sve će učiniti

ključari sudbina naših

da tvoje tijelo predaju

u ruke Gospoda

(naši nas neprijatelji

tjeraju pravim putevima)

a ti ćeš i dalje

misлити na stihove

i na nju

koja će biti ponosna

(ako se probudi

iz magle vremena)

što nijesi pristao

na ovaj Aušvic

Jevreji su

oduvijek znali ko su

i kad bi se nalazili u logorima

svojih tijela

duše su im uvijek bile slobodne

a ovdje –

ako nekom slijepcu

i došapneš

da mu je stavljena

žuta traka oko ruke

slobodnog tijela

a zarobljene duše

otrčaće

svom dželatu

(začuđen sto si jos živ)

i reći

da se opet šetaš

bez poveza za oči

NE KOPIRATI

2006.

LAŽNI IDOLI

uvidjevši

da nećemo odustati

odbaciše nas

kao neznavene

proglasiše jereticima

znajuć

da većina

neće istraživati

a malobrojni

dok otkriju

naše riječi

oni će postati

neprikosnoveni

sudionici

imaginacije

i stvarnosti

ipak

znali su

da vrijeme

ne griješi

bila im je dovoljna

i sadašnjost

u kojoj

(sladostrasno prihvatajuć

iluziju

uljuljkivanja)

misle da izgledaju

i drugima

kao konačna mjera

svijeta

barem na tren

da su nečiji idoli

Misaonost, filozofska zapitanost, lirsko poniranje u
sopstvenu tugu, jesu segmenti Lomparove poezije.
Ali osim ovih postoje, što isprepleteni, što izolovani,
i Ljubav: znao sam / (*da ni u snovima*) / ne bi mogla
napustiti vrijeme / pogled nikad nije / zadržala na
zvijezdama... I bunt: Poezijo – / Čarolijo /više te niko
ne čita / za pamet vezuju prizemljenost / meni se i noćas
među zvijezde skita...

Pjevajući o sopstvenom svijetu Danilo Lompar pjeva o
univerzalnom Ja. Biblija, kao velika enciklopedija
čovječanstva, pjesniku daje oslonac sa koga on
neprestano traga za smislom: Biblijska tuga /
(*koju Hrist ostavi / svojim raspećem / kao moć rijetkima*)
/ spašava u trenucima / neproslovljene pustinje papira.
Iz tog makrokozmičkog svijeta prepunog simbola izvire
jedan lokalni krug koji poezija demistifikuje. I na kraju,
poezija kao neminovost, kako reče Danilo Lompar: Panta rei/
a iza svega uvijek / ostaju tri tačke / (*na sreću poezije*)...

Vukica Martinović

...Lomparova knjiga potvrđuje zrelu poetsku fazu, a poetsko promišljanje karakteriše modernistički izraz koji slijedi ono što je najbolje u evropskoj i svjetskoj književnosti. U ovoj zbirci poezije očitava se duboko pripadanje simbolici evropske kulture sa naglašenim humanističkim tonom kao i pjesnikova fascinacija svjetlosnim fenomenima tako karakteristična za pjesnike i slikare podlovcenske Crne Gore. Danilo Lompar svojom najnovijom zbirkom poezije ukazuje da je pjesništvo za njega sveta djelatnost, stanje duha koji živi i shvata svijet oko sebe na poetski način.

prof. dr. Sonja Tomovic – Šundić

Poetiku Danila Lompara treba tražiti u ravni: jezik – vizija – etika. Osnovni držeći potpornici Lomparove poezije su: upitanost, nepristajanje na datost (*realnost i irealnost*) te iza svega – snažna etička komponenta. Danilo Lompar već je povodom njegovih prethodnih knjiga primijećeno, pravi zaljubljenik poezije – posvećenik poezije. U njegovom odnosu prema pisanju poezije nema naivnog. On ima utemeljen stav

prema svom radu, prema životu, prema istoriji i vremenu.

akademik Vojislav Vulanović

Lompar pripada onom sloju stvaralaca čije pjevanje ima uzlaznu putanju, a to je, kada je crnogorski lirizam u pitanju, rijetkost. U nas je, na žalost, dosta uobičajeno da pjesnik objavi valjanu prvu knjigu, kvalitativno je inovira drugom a potom ostatak života reciklira te rane sveščice.

Lomparove pjesme su rezultat njegove pjesničke reakcije na svijet, život, stvarnost, na smisao i besmisao ljudskog trajanja na ovoj planeti. Motivi njegovih pjesama imaju uvijek i isključivo univerzalnu, opšteljudsku dimenziju.

Lompar kontinuirano istražuje razloge koji ga nagone na pisanje i izgrađuje svoj život prema toj neminovnosti. Umije da efektno poetira, završi pjesmu, koja tako nastavlja da živi u svijesti čitaoca.

Djela koja Danilo Lompar stvara su dragocjena, prvenstveno, jer su nastala iz neminovne potrebe da se progovori ne interesujući se za nagrade koje bi mogle doći spolja.

Danilo Lompar je izrazit individualist. Obdaren je sposobnošću da emocije zajedničke svim ljudima prenese upotrebljavajući jezik kao materiju i lirsku pjesmu kao formu kroz koju reprezentuje inicijalni nadražaj.

U više navrata među koricama ovih knjiga sugerisano nam je da je imaginacija spas od ravnodušnosti. Ovim knjigama preporučuje nam samoanalizu u borbi sa svakodnevnim nužnostima, poeziju kao bolan ali pravi put do životne ispunjenosti, poeziju kao način da se pitanja postavljaju i sebi i drugima.

Vlatko Simunović

ATIPIČNOST POETSKOG INICIJUMA

Kad dođe iz poezije, ostaje u njoj – kao njen sufragan.

Danilo Lompar je atipična pojava u crnogorskoj književnosti.

Njegov razvojni put nema, naime stereotipnost karakterističnu, uglavnom, za većinu naših književnih i vanknjiževnih biografija, čiji obrasci su svojstveni arhaičnim i inferiornim kulturama – gdje se od fiksirane programiranosti i zdatog redosljeda stvari ne može proći.

Riječ je o sindromu vječitih početnika, o obaveznom odrađivanju omladinskog i postomladinskog književnog staža, o sredovječnom piscu, piscu zrelog doba itd. Kod Danila Lompara je sve drugačije.

Njegov poetski inicijum je u znaku stvaralačkog presedana.

Crnogorska književnost je uprkos tradicionalističkoj šemi književnog odrastanja i pristizanja imala sreću što je krajem prošlog vijeka jedna grupa upravo mladih pisaca preuzela crnogorsku književnu stvar u svoje ruke ne osjećajući nikakav kompleks, bilo književne bilo neke druge malodobnosti. To je generacija koja je novom dozom literarnog heparina razbijala tromboizirano (*ili tek načeto*) tkivo književnog bitisanja. Dio tog miljea iz prošlovijskih devedesetih je Danilo Lompar.

Danilo Lompar je poeziju doživio kao prostor sopstvenog izгона tražeći u tome lirska i kontemplativna osamostaljenja egzistencije. I sve je, uglavnom, u definisanju tog vremena i tog finalnog ishodišta. «Domišljanje je za nepokorne/
Nadaj se da sveživljem/zasmrtno koračaćeš/*(neobesmišljen zaboravom)* – iz pjesme «Po(r)uke». Navodimo i još jedan stih koji, takođe može imati glosarijski aspekt centralnog dijela ove poezije: «Ili ti to samo poistovjećuješ/ ljepotu Afrodite sa Poezijom» - pjesma «E un amore a prima vista» (1996). Tako je autor poistovjetio poeziju sa ontologijom i tu je nezaustavljiv. Sadržaj svijeta izjednačen sa sadržajem poezije – rekao bi veliki španski pjesnik. Danilo Lompar je u stvari romantik s postmodernom poetskom dinamikom.

BORISLAV JOVANOVIĆ

Pavle Goranović:...»Zanimljivo je sa kolikom se posvećenošću, gotovo fanatičnošću, Lompar bavi vještinom stvaranja stihova. On uveliko koketira sa malo zaboravljenim stanovištima vezanim za vjerovanje u moć poezije, čemu idu u prilog njegova razmišljanja o odnosima između tradicionalnog i modernog. Stoga, u «Tragovima ruža» naizmjenično nailazimo na pjesme slobodnoga stiha i na rimovanu strukturu pjesama. Pjesnikovo opredjeljenje je konkretizovano: njegova poetika ne bježi od ovdašnjeg nasljeđa (*naprotiv, ide mu u susret*), već isti, manje ili više razložno, stavlja u službu ovovremenog... Njegov poetski glas se neprestano osvrće natrag, djelimično i zbog, u ovakvoj vrsti literature, prepoznatljivog žala uzrokovanog «pogrešnim vremenom» u kome je pjesnik rođen, i u kome bitiše. I pored svega, autor priziva svakodnevlje, znajući da je epilogue tog motiva iskazan riječima: «I samo preživljavanje/ Ovdje je dio vječnosti», čime je iznova aktuelizovao sudbinu življenja na ovim prostorima, koja ga očigledno posjeda od prvog do potonjeg stiha. U svakom slučaju, knjiga koja je pred Vama donosi osobene znakove nove crnogorske poezije, najviše naklonjene svojevrsnim (pre)porukama čitaocu. Shodno tome, autor izgleda prihvata riječi Alberta Hirija da poezija «pored toga što treba da se ostvari na estetičkom i verbalnom planu» treba da bude i neki «sud o svijetu». Pjesnički sud o svijetu Danila Lompара, nazvan «Tragovi ruža» zabilježićemo kao zbilja specifičnu pojavu u crnogorskoj literaturi na kraju stoljeća. Iz recenzije knjige «*Tragovi ruža*»

Danilo P. LOMPAR

je rođen 2. januara 1978. godine na **Cetinju**.

Objavio je knjige poezije: **Dukljanski dvori i andeosko lice bogova**, Dignitas, Cetinje 1997;

Mistična tišina bitisanja, Dignitas, Cetinje 1998;

Tragovi ruža, Crnogorsko društvo nezavisnih

književnika, Podgorica 1999: **Svjedočenje noći**,

Dignitas, Cetinje 2000; **Dodir bezmjerja**,

Crnogorsko društvo nezavisnih književnika,
Podgorica 2001; **Umaknuti bezdanu**, (Izbor)
DUKS, Podgorica 2003; **Biblijska tuga**,
Crnogorsko društvo nezavisnih književnika,
Podgorica 2004; **Tako su mislili pjesnici**,
samostalno izdanje autora, Cetinje – Obod
2006; Drugo izdanje 2008. **Neizlječivost sanjara**
samostalno izdanje autora, Cetinje – Obod 2008.
Rekvijem za trag Dignitas, Cetinje 2009,
Pjesme bunta samostalno izdanje autora, Cetinje 2009.
Rituali ljubavi Dignitas, Cetinje 2011;
Pobuna pjesmom – zaziv bistre duše Samostalno
izdanje autora 2011; **Lavirinti vremena i biblioteke**
Cetinje 2011; Objavljen mu je i CD **poezije**
(*prvi u Crnoj Gori jednog pjesnika*) «**Dok sanjah o tebi**
Ana Marija» Montenegrin Universal Theatre – Podgorica
2007- (*četrnaest pjesama od kojih je većina*
prevedena u slovenačkom časopisu «Dialogi»)
izabrane iz gotovo svih njegovih knjiga,
u interpretaciji poznatog crnogorskog glumca
Slobodana Marunovića i muzičke pratnje poznatih
crnogorskih muzičara (*profesora gitare*) **Srđana**

Bulatovića i Darka Nikčevića.

Objavljivao je poeziju u mnogim časopisima,

a najznačajniji su: «ARS» časopis za

književnost, kulturu i društvena pitanja

(*Crna Gora*) i «SVESKE» (*Srbija*).

Zastupljen je u izboru savremene poezije u

Crnoj Gori («FLUID» Juventas – Plima 2006.)

sa još devet mladih pjesnika i izboru savremene

poezije devedesetih – BIBLION, CDNK,

Podgorica 2006; Učesnik je značajnih

festivala poezije. Živi u Podgorici. Član je

Crnogorskog P.E.N. Centra, Crnogorskog društva

nezavisnih književnika i Mediteranskog kulturnog

centra Crne Gore.

ARTI

http://maxminus.weebly.com	DIOGEN pro kultura magazin pro culture magazine
 MAXMINUS DRUGI PRVOG ELEKTRONSKOG ČASOPISA ZA POLITIČKU SATIRU, HUMOR, KARIKATURU I STRIP NA BALKANU	http://diogen.weebly.com

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>